

Warszawa, 11 sierpnia 2021 r.

Sygn. akt KR III R 29/19

DPA-III.9130.35.2019

IK: 2456390

POSTANOWIENIE

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Sebastian Kaleta

Członkowie Komisji:

Wiktor Klimiuk, Łukasz Kondratko, Paweł Lisiecki, Jan Mosiński, Bartłomiej Opaliński,
Sławomir Potapowicz, Adam Zieliński

po rozpoznaniu w dniu 11 sierpnia 2021 r. na posiedzeniu niejawnym

wniosku Miasta Stołecznego Warszawy reprezentowanego przez Prezydenta Miasta
Stołecznego Warszawy o uzupełnienie decyzji Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości
warszawskich nr KR III R 29a/19 z dnia 22 czerwca 2021 r.

z udziałem stron: Miasta Stołecznego Warszawy, A
P
U
T
B
E

na podstawie art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania
skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich,
wydanych z naruszeniem prawa (Dz.U. z 2021 r. poz. 795, dalej: ustawa z dnia 9 marca 2017 r.)
w związku z art. 111 § 1 i § 1b ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania
administracyjnego (Dz.U. z 2021 r. poz. 735; dalej: k.p.a.)

postanawia:

1. odmówić uzupełnienia decyzji Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich z dnia 22 czerwca 2021 r., nr KR III R 29a/19;

- na podstawie art. 16 ust. 3 i ust. 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., zawiadomić o wydaniu niniejszego postanowienia poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości.

UZASADNIENIE

Strona Miasto Stołeczne Warszawa, reprezentowana przez Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy, pismem złożonym 12 lipca 2021 r., wniosła o uzupełnienie decyzji Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich z dnia 22 czerwca 2021 r. nr KR III R 29a/19 w zakresie rozstrzygnięcia o obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia, o którym mowa w art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

W uzasadnieniu wniosku wskazano, że obowiązek zwrotu równowartości nienależnego świadczenia obciąża osoby, na rzecz których wydano decyzje reprivatyzacyjne (art. 31 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.), tj. żyjących beneficjentów decyzji Prezydenta m.st. Warszawy nr [redacted] z dnia 24 kwietnia 2006 r.: P [redacted], P [redacted], B [redacted] oraz A [redacted] S [redacted]. Wysokość nienależnego świadczenia podlegającego zwrotowi odpowiada cenie sprzedaży udziałów wyżej wymienionych beneficjentów w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości. Zdaniem wnioskodawcy decyzja Komisji winna zostać uzupełniona poprzez dodanie, po dotychczasowej sentencji, rozstrzygnięcia o nałożeniu obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia przez P [redacted], P [redacted], B [redacted] oraz A [redacted] S [redacted], na rzecz Miasta Stołecznego Warszawy.

W ocenie Komisji niniejszy wniosek jest bezpodstawny, dlatego też odmówiono uzupełnienia przedmiotowej decyzji.

Zgodnie bowiem z treścią art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w decyzji, o której mowa w art. 29 ust. 1, Komisja może nałożyć obowiązek zwrotu równowartości nienależnego świadczenia na osobę należącą do jednej z wymienionych w tym przepisie kategorii. Nałożenie obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia ma w związku z tym charakter fakultatywny. Oznacza to, że „ustawodawca wyposażył Komisję w kompetencję do odstąpienia od nałożenia obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia, poddając dyskrejonalnej ocenie organu zasadność skorzystania z wymienionego uprawnienia. Uprawnienia Komisji jako wyjątku od zasady nie można interpretować w sposób rozszerzający. Instytucja uregulowana w art. 31 komentowanej ustawy oparta została na podwójnym uznaniu. Po pierwsze, Komisja w granicach tzw. „luzu decyzyjnego” może nałożyć obowiązek zwrotu równowartości nienależnego świadczenia. Po drugie, w granicach swej dyskrejonalnej oceny

może zmniejszyć jego wysokość lub odstąpić od jego nałożenia” (Dalkowska Anna (red.), Szczególne zasady usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa. Komentarz do wybranych przepisów, Opublikowano: LEX/el. 2018). Nałożenie obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia zależy każdorazowo od okoliczności konkretnej sprawy. Tymczasem wnioskodawca w zasadzie nie wyjaśnił dlaczego, w jego ocenie, w niniejszej sprawie zachodziły przesłanki nałożenia obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia, ograniczając się jedynie do wskazania podstaw prawnych nałożenia obowiązku wynikających z ustawy z dnia 9 marca 2017 r., a także lakonicznego sformułowania, iż zwrot równowartości nienależnego świadczenia podyktowany jest ochroną interesu majątkowego Miasta Stołecznego Warszawy (ściślej społeczności lokalnej m.st. Warszawy).

Tymczasem na podstawie art. 2 ustawy z dnia 17 września 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa, ustawy o komercjalizacji i niektórych uprawnieniach pracowników oraz ustawy o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2020 r. poz. 1709) dokonano zmiany art. 56 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i niektórych uprawnieniach pracowników (Dz. U. z 2019 r. poz. 2181 oraz z 2020 r. poz. 284 i 875). Zgodnie ze znowelizowaną treścią tego przepisu świadczenia nałożone na podstawie art. 31 ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r. są środkami z tytułu świadczeń należnych Skarbowi Państwa. Obowiązek zwrotu nastąpiłby zatem *de facto* na rzecz Skarbu Państwa, a nie na rzecz Miasta Stołecznego Warszawy.

Wnioskodawca wskazał również, że decyzja Prezydenta m.st. Warszawy została obarczona wadą ze względu zaniechania jednej ze stron postępowania. Wniosku o nałożenie obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia na pozostałych dwóch beneficjentów w ogóle nie uzasadnił. Zgodnie jednak z treścią art. 7 k.p.a. w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Prezydent m.st. Warszawy zaniechał dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, poprzez ustalenie, czy wszystkie strony postępowania żyją, a w sytuacji ustalenia, że któraś z nich zmarła, nie ustalił jej spadkobierców, choć był zobowiązany z urzędu ustalić te okoliczności. Konsekwencją tego było skierowanie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 24 kwietnia 2006 r. Nr [] do osoby zmarłej.

W uzasadnieniu wniosku wskazano także sprawy, w których Komisja orzekła o nałożeniu obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia, przy czym okoliczności dotyczące wskazanych spraw nie są tożsame z okolicznościami sprawy dotyczącej nieruchomości przy ul. Dąbrowskiego 8. Istotnie, jak wskazuje pełnomocnik Miasta Stołecznego Warszawy, w decyzjach organów wymagana jest stałość formułowanych poglądów, jednakże na tle tożsamego stanu faktyczno-prawnego. W sprawach, na które powołuje się pełnomocnik Miasta Stołecznego Warszawy, stan faktyczny oraz prawny nie jest tożsamy ze stanem rozpoznawanej sprawy.

Ponadto, decyzja Komisji nie zamyka Miastu Stołecznemu Warszawa dochodzenia ewentualnych roszczeń na drodze postępowania cywilnego przed sądami powszechnymi.

Wobec powyższego, orzeczono jak w osnowie postanowienia.

Przewodniczący Komisji
Sebastian Kaleta

Pouczenie:

Zgodnie z art. 10 ust. 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. od niniejszego postanowienia **nie przysługuje środek zaskarżenia**. Zgodnie z art. 16 ust. 3 i 4 tej ustawy zawiadomienie o wydaniu postanowienia uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia.

Zgodnie z art. 111 § 1 b k.p.a. uzupełnienie lub odmowa uzupełnienia decyzji następuje w formie postanowienia. Natomiast art. 111 § 2 k.p.a. stanowi, że w przypadku wydania postanowienia, o którym mowa w § 1b, termin dla strony do wniesienia odwołania, powództwa lub skargi biegnie od dnia jego doręczenia lub ogłoszenia.